

Обласний літературний конкурс

«Слово нескорених»

Номінація: проза (есе)

Нас не скорити

Притика Христина Анатоліївна,
учениця 9-Б класу,

Кравченко Аліна Юріївна,
учениця 9-Б класу,

Король Тіна Олексіївна, учениця
9-Б класу

Кущенко Таміла Василівна,
учитель української мови та
літератури

Есе

Нас не скорити

Війна – це п'ять букв, які поєднали в собі страждання, біль, розлуку, кров, смерть, насилля, плач, вибухи, страх. І це все відчуваємо ми – українці. Повномасштабне вторгнення зачепило і мою рідну Запорізьку область – колыску козацької слави. Запоріжжя – одне з найважливіших стратегічних міст півдня країни. З моменту початку конфлікту місто стало ареною важких боїв, де поєднуються не лише військові зіткнення, а й страшні події в житті запоріжців. Історія Запорізької землі тісно пов'язана з боротьбою за свободу і незалежність ще за часів козацтва. І знову запорожці показали силу людського духу, здатність до єдності та непохитну віру в перемогу.

Я прокинулася від звуку далекого вибуху. Спочатку не зрозуміла, що відбувається. Мама вже стояла біля вікна бліда із телефоном у руках. «Почалася війна...» - сказала вона тремтячим голосом. Мій тато пішов захищати кордони неньки-України ще до повномасштабного вторгнення.

Я, мама, маленька сестричка і бабуса підтримували одне одного, як могли. Містечком снували росіяниці. Вони вигнали людей із церкви і оселилися там. Так з перших днів війни ми опинилися під окупацією. Страшно! А нас не скорити. Ось і чорна звістка сколихнула нашу родину: мій рідний дядько загинув, захищаючи містечко Сіверськ. І від цього моя бабуса ще більше зігнулася, а в її колись веселих очах закам'янів біль втрати.

А я, мабуть, на все життя запам'ятаю свій День народження. Свята не було. Було тільки число, що вказувало на цей день. Зненацька в хату ввірвалися росіяни. Кричали, пригрожували розправою. Розпитували про військового тата. Робили обшук на горищі. Але тут на захист нас стала квочка, яку потурбували зайди. Вона довела, що у нас і кури борються з ворогами. Орки пригрозили, що повернуться. Після цього візиту росіян ми вирішили виїхати із містечка. Але

як? Скрізь вороги! Та у нас є безстрашні волонтери. Місцева жінка нібито працювала на росіян, а сама вивозила наших людей з окупованої території.

Біля річки, де ми недавно гуляли з друзями, їздили танки із «зетками». З очей крапали гарячі сльози, я не знала, чи побачу своє містечко знову. Довго їхали замінованими полями. Спочатку ми прибули в Запоріжжя і трішки жили там. Та однієї ночі сусідній біля нас будинок вибухнув. Сльози, крики, біль втрат. У Запоріжжі залишатися було небезпечно. Ми вирішили виїхати.

На вокзалі гамір, сотні людей, діти плачуть, хтось телефонує рідним, хтось просто стоїть і мовчить. Потяг затримували, і кожна хвилина здавалася вічністю. Вдалині чулися вибухи, і раз у раз ревла сирена тривоги.

Нікому не побажаю це пережити. Нарешті потяг під'їхав. Жінки, діти хлинули у вагони, які вже були переповнені. Дуже важливо було не загубитися серед великої кількості людей. Мені вдалося сісти біля вікна. Молодша сестричка міцно тримала маму за руку і намагалася не плакати. Ми обидві вже знали, що дитинство наше закінчилося того ранку, коли пролунали перші вибухи. Потяг зрушив з місця. І в такт його гуркоту коліс у вухах ніби молоточки застукали: «Нас не скорити, нас не скорити...» У вагоні було душно, плакали діти, тихо перешіптувалися дорослі і попереду була невідомість.

У цей час мені зателефонувала моя подружка з Києва. Крізь сльози розповіла, що дивом урятувалась. Не залишились удома, а пішла з мамою на роботу. І в цей час біля їхньої квартири летів шахед. Я її, звичайно, заспокоїла, переконала, що нас не скорити.

І ось ми зустрілися в чудовому містечку Багачевому. Тут зустріли нас добрі, привітні люди. У своєму ліцеї №2 ми допомагаємо ЗСУ: плетемо сітки, приносимо смаколики, пишемо листівки. Віримо в нашу перемогу! В наші Збройні Сили України! Нас не скорити! Слава Україні! Героям слава!